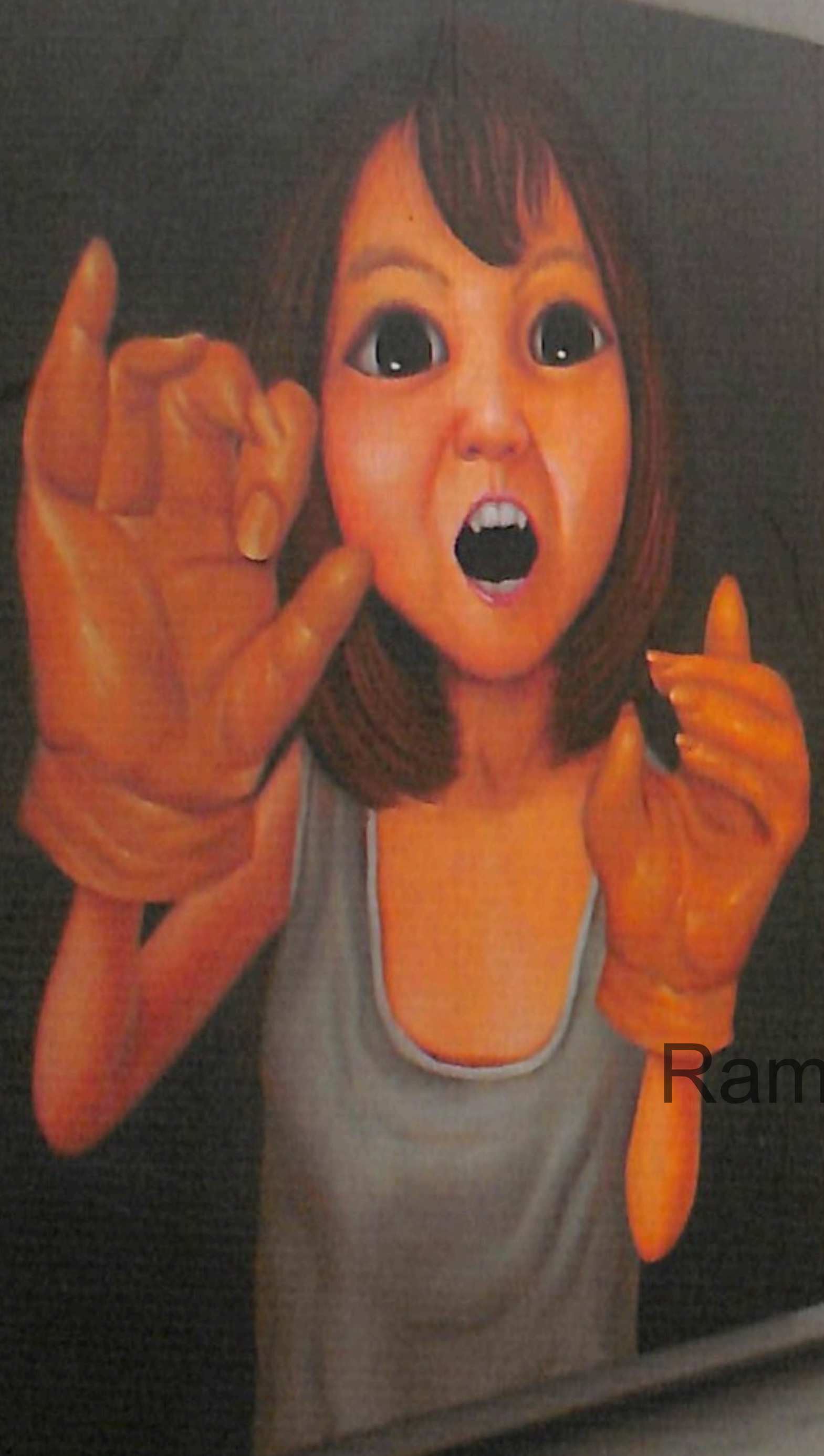

Rama IX Art Museum Foundation

ALONE

BY AMARIN BUPPASIRI

Rama IX Art Museum Foundation

Curated by Thavorn Ko-udomvit

ALONE

BY AMARIN BUPPASIRI

January 26 - March 4, 2012
At ARDEL Gallery of Modern Art

Rama IX Art Museum Foundation

Director: Thavorn Ko-udomvit

Advisor: Uimonmarn Khanthachavana

Manager: Lawan Meesang

Assistant Director: Hassapop Tangmahamek

Assistant Manager: Phanida Tanikpiboon

- This catalogue has been published on the occasion of the exhibition Alone (อโฌน)
- Designed and produced by Thavorn Ko-udomvit, Pachara Piyasongsoot
- Photography by Thavorn Ko-udomvit, Amarin Buppasiri
- Translation by Manita Srisitanont
- Proofreading by Orawan Khonwittayayothin
- Printed by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited
- Copyright ARDEL Gallery of Modern Art 2012
- Printed and bound in Thailand
- 1,000 copies

Rama IX Art Museum Foundation

Alone

ภาพของเด็กหญิงวัย(ก่อน)เจริญพันธุ์ ถูกเขียนขึ้นอีกครั้งในบริบทหนึ่งซึ่งดูต่างออกไปจากภาพของเด็กหญิงวัยใสในคราบชุดนักเรียนจากนิทรรศการชุด “Imitation: นักเรียน” เมื่อปี 2552 และในนิทรรศการ “Alone” ครั้งนี้ อัมรินทร์ บุพศิริ ยังคงนำเสนอภาพความหมกมุ่นของเธอเหล่านั้นอีกครั้ง ทว่าพวกมันไม่ได้ปรากฏอยู่ในภาพของกิจกรรมที่บ่งชี้ตัวอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังเช่นในภาพของเด็กนักเรียนสาวกำลังบรรจงเสริมความงามให้กับใบหน้าของตนเอง ซึ่งเคยสร้างชื่อเสียงให้กับเธอมาแล้วในนิทรรศการเดี่ยวครั้งแรกเมื่อสองปีที่ผ่านมา

พวกเราหลายคนคงจะเคยได้เห็นภาพถ่ายใบหน้าและอิริยาบถของเด็กสาวซึ่งถูกบันทึกเอาไว้ด้วยตัวของพวกเธอเองจำนวนนับไม่ถ้วน ถูกเผยแพร่อยู่อย่างเกลื่อนกลาดในโลกของสังคมออนไลน์ และหลายต่อหลายครั้งที่ภาพถ่ายเหล่านั้นเปิดเปลือยให้เห็นช่วงเวลาโดยลำพังของพวกเธอและความพยายามในการนำเสนอตนเองต่อสาธารณะ ซึ่งบ่อยครั้งพวกมันมักจะถูกบันทึกขึ้นในพื้นที่ส่วนตัวภายในห้องหับ บนเตียงนอน หน้ากระจก หรือสถานที่ที่พวกเธอรู้สึกคุ้นเคยและปลอดภัยจากการจ้องมอง

ในขณะที่ภาพถ่ายชุดดังกล่าวกำลังปลดปล่อยความพึงพอใจในการนำเสนอตัวเองของเด็กสาว งานจิตรกรรมของอัมรินทร์ บุพศิริ กลับมีบางสิ่งซึ่งตรงกันข้ามกับภาพเหล่านั้น ภาพการปรากฏตัวของพวกเธอในงานจิตรกรรมไม่ได้บ่งบอกให้เห็นความพยายามในการนำเสนอต่อสาธารณะอย่างเด่นชัดเหมือนเช่นภาพของพวกเธอในสื่ออื่น คลุมเครือซึ่งไม่ได้บ่งบอกความพึงพอใจหรือความเกรี้ยวกราดใดๆ ของคนในภาพ เป็นความรู้สึกที่เปลี่ยวร้าง เจือจางไปด้วยความโดดเดี่ยวและเศร้าสร้อยสำหรับเราผู้ดู ขณะที่สิ่งซึ่งเกิดขึ้นในนั้นก็ดูคล้ายกับภาพที่ถูกบันทึกเอาไว้ได้โดยใครบางคนซึ่งกำลังเฝ้าดูพฤติกรรมอันอ้ออ่างว้างของพวกเธอภายในห้องสังเกตพฤติกรรมห้องหนึ่ง ซึ่งไม่ได้บรรจุสิ่งใดลงไป therein มากไปกว่าภาพชีวิตประจำวันที่ได้รับแก่นสารของเด็กหญิงผู้ว่าเหว

ใบหน้าขนาดใหญ่ของพวกเธอถูกเขียนขึ้นอย่างบรรจงอีกครั้งในบรรยากาศที่บะหมิ่นของพื้นหลังสีเทา และดูเหมือนจะไม่มีอะไรสำคัญมากไปกว่าดวงตาสีดำขนาดใหญ่ที่ไร้แววของพวกเธอ สัญลักษณ์บางอย่างถูกนำมาใช้ หากก็เป็นการอยู่ร่วมกันอย่างเงียบๆ โดยปราศจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันของคนกับวัตถุในภาพ และเช่นเคย อัมรินทร์ยังคงดึงดูดความสนใจของผู้คนด้วยสัดส่วนที่บิดเบี้ยว และความน่าเอ็นดูของเด็กสาว ซึ่งก็ปะปนไปทั้งความรู้สึกอันน่าหลงใหล และความรู้สึกซึ่งเคลือบแฝงไปด้วยความน่าวิตกบางประการ

ดูเหมือนอัมรินทร์จะประสบความสำเร็จไม่น้อยในการดึงดูดความสนใจผู้คนที่ต่อรูปทรงที่ดูน่าเอ็นดูของเด็กสาว ทว่าภายใต้รูปลักษณ์ที่ดูน่าขง พวกเธอกลับไม่แสดงอาการทุกข์ สุข หรือแสดงความสัมพันธ์ต่อสิ่งใด ขณะที่ในบางด้านพวกเธอก็ดูเหมือนตุ๊กตามนุษย์ที่เย็นชา และเปล่าเปลี่ยวอยู่ในโลกของตนเองจนน่าหวาดหวั่น ความมีชีวิตชีวาที่เคยปรากฏในนิทรรศการครั้งที่แล้วถูกกลดทอนลงกระทั่งเหลือเพียงความเป็นชีวิตของเด็กสาว ซึ่งขัดแย้งกันอย่างมากกับวัยที่ควรจะเป็นของพวกเธอ

โดยทั่วไปผู้คนมักเข้าใจว่าพฤติกรรมการมีโลกส่วนตัวสูงของหนุ่มสาววัยแรกรุ่นนั้นเป็นเรื่องของพัฒนาการและการปรับตัวโดยธรรมชาติของวัยรุ่น และแน่นอน งานจิตรกรรมของอัมรินทร์ก็ไม่ได้พูดถึงเพียงโลกอันลึกลับของพวกเธอหรือเขาเฉพาะในกรณีดังกล่าวเท่านั้น ทว่าสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเงียบๆ ภายในห้องสี่เทาของเด็กสาว กลับทำให้เราอยากรู้ อยากเห็นสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ภายนอกสภาพแวดล้อม การหล่อหลอมเลี้ยงดู สังคม

วัฒนธรรม หรือแม้กระทั่งทำให้เราอยากรู้ อยากเห็นแรงกระทำอื่นๆ ซึ่งส่งผลให้เด็กสาวคนหนึ่งดูไม่ต่างไปจากสัตว์เลื้อยคลานในกรงสี่เหลี่ยม

ภาพของเด็กสาวที่ปรากฏจึงไม่ได้มีเพียงภาพของความสดใสไร้เดียงสาอย่างเดียวนั่น หากมันยังแฝงไปด้วย ความป่วยไข้ทางอารมณ์ การขาดปฏิสัมพันธ์ต่อผู้คนและสังคมรอบข้างของเด็กในวัยเปลี่ยนผ่านซึ่งไม่ได้เกิดจากความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติเพียงเท่านั้น หากมันยังเกี่ยวข้อโดยตรงกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคม รูปแบบในการดำเนินชีวิต การอพยพย้ายถิ่น ความอ่อนแอของสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา หรือแม้กระทั่งความสับสนปรวนแปรทางวัฒนธรรมเอง และภาพของเด็กหญิงในห้องส่วนตัวนั้นก็เพียงพอที่จะอธิบายและเชื่อมโยงเราไปถึงเหตุปัจจัยบางอย่างนอกห้องที่ซึ่งความไร้แก่นสารนั้น เข้มข้นพอๆ กับกฎระเบียบ และการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมกันเลยทีเดียว

ในแง่นี้ ความไร้แก่นสารของพฤติกรรมมนุษย์จึงอาจสะท้อนไปถึงความสิ้นเนื้อประดาตัวของสังคมได้ด้วย ในขณะเดียวกัน สิ่งที่เกิดขึ้นและเป็นผลกระทบต่อกันในลักษณะนี้คงไม่อาจโยนความผิดให้กับเด็ก ครอบครัว โรงเรียน หรือแม้แต่โยนความผิดให้กับต่างชาติ ทุนนิยม หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้เพียงฝ่ายเดียวนั่น ในโลกที่ถูกประกอบขึ้นอย่างซับซ้อน หลายสิ่งหลายอย่างนั้นดูเหมือนจะถูกทำให้คลุมเครือและดูไร้เหตุผล และแน่นอน ความผิดพลาดนั้นมิได้อยู่ที่ความไร้แก่นสารของผู้คน ทว่ามันคือการที่ผู้คนมักไม่ค่อยเปิดหูเปิดตา ยอมรับความไร้แก่นสารที่เกิดขึ้นอย่างดาษดื่นเป็นเงาคู่ขนานไปกับสังคมของพวกเขาเอง

อัมรินทร์ บุพศิริได้พาเราเข้าไปสัมผัสโลกอันลึกลับของเด็กสาวกลุ่มหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะไม่เคยเปิดประตูต้อนรับผู้ใดมาก่อน กระทั่งพาเราเข้าไปพบกับโฉมหน้าที่ไร้เดียงสา ช่วงเวลาซึ่งถูกทิ้งร้าง ความสับสน มีดบาดตลอดถึงความกลวงเปล่าของชีวิตในโลกที่เรารู้จักและคุ้นเคยกับมันดี “Alone” และงานจิตรกรรมของเขาได้ผลิตซ้ำภาพความไร้แก่นสารของกิจกรรมหนึ่งในช่วงชีวิตของเด็กสาว กลุ่มคนซึ่งถูกหีบยัดมาไว้ในฐานะภาพแทนของความเปราะบาง เปลี่ยวเหงา ผู้ถูกกระทำ และความอ่อนเยาว์ต่อโลก เพื่อที่จะเชื่อมโยงเราไปค้นหาอำนาจบางอย่างซึ่งอยู่เหนือไปจากการมองเห็นเหล่านั้น อำนาจซึ่งเปลี่ยนแปลงสถานภาพของเด็กสาวผู้ไร้เดียงสาให้กลายเป็นเพียงหุ่นเชิดที่ไร้ชีวิต

บุษราพร ทองชัย

“Alone”

Images of a pre-teen girl were created once again in different context from the previous “Imitation” exhibition in 2009. Amarin Buppasiri’s latest exhibition, “Alone,” still reflects the same concept. However, the images of the girls are different from those of the previous exhibition 2 years ago.

There are many girls taking photographs of themselves and posting on the online media. Many of these images reveal their private time and efforts in showing off in public sphere. Most of them also reveal that they take photograph in their bedroom, on the bed, in front of the mirror or a place where they feel familiar and safe.

While the photographs represent the girls’ satisfaction with self-presentation, the fine art of Amarin Buppasiri presents different perspective. The girls in his work do not obviously try to show off themselves. In contrast, they are ambiguous in terms of the protagonist’s feeling. There is not anger or satisfaction. Instead, for us viewers, they seem to feel lonely and sad. The images on canvas are similar to those captured by the observer who is watching and can only perceive loneliness of the girl in a room. There is nothing more than a meaningless life of a lonely girl.

Rama IX Art Museum Foundation

The girls’ enlarged faces are excellently drawn with grey background. It seems like there is nothing more important than those big black eyes. Some symbols are also presented in this series. However, there is a lack of interaction between the objects and the protagonist in the paintings. Amarin still opts to distort the figure to attract the viewers’ attention. The images of these girls are lovely while implying some worries.

Amarin seems to succeed in attracting viewers’ attention to the images of girls. Even under unattractive appearance, they are indifferent. They look like heartless dolls living alone in her world. Liveliness of the previous exhibition is removed. The girls here are indifferent.

Normally, people tend to understand that teenagers need privacy due to their physical and mental development and adjustment. Amarin’s work does not only present such mysterious world, it also encourages us to discover external factors, society, culture and motive that drives the girl to behave like a pet in the iron cage.

The image does not only represent innocence. It also implies emotional sickness, lack of interaction with others and her surroundings during the coming of age. This is also associated with issues of social changes, lifestyle, immigration, weakness of family unit and educational institution or even cultural confusion, etc. The image of a girl in her room is enough to help us comprehend that there are external factors or senselessness that is as intense as the social rules.

Now, senselessness of human behavior can reflect social breakdown. However, we cannot blame these girls, family, school or even foreign cultures, capitalism or any person for this situation. The world is complicated. There are many things that look ambiguous and senseless. We cannot blame people for their senselessness. It is because of ignorance. Many people do not accept that senselessness is pervasive everywhere.

Amarin Buppasiri takes us into a mysterious world of girls. We have found innocent face, loneliness, confusion and emptiness of life. "Alone" and his works have again reproduced absurdity of such activities. They represent fragility, loneliness, passivity and innocence. Hopefully, this will lead us to discover a particular power beyond our sight. It is the power that changes an innocent girl into lifeless puppet.

Bussaraporn Thongchai

Blooming No. 1, 2010, oil on canvas, 198 x 167 cm

Blooming No. 10, 2010, oil on canvas, 198 x 158 cm

Rama IX Art Museum Foundation